

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

7 липня 2011 року № 25 (397)

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

"ЗРОДИЛИСЬ МИ ВЕЛИКОЇ ГОДИНИ..."

Л.ВОРОНЕЦЬ

Двадцять п'ять років тому, п'ятого липня 1986 року відійшов у засвіти видатний діяч українського національно-визвольного руху Ярослав Стецько. Голова Українського державного правління, Президент Антибольшевицького Блоку Народів, Голова Проводу Організації Українських Націоналістів, соратник Степана Бандери, ідеолог, теоретик українського націоналізму, публіцист...

Упродовж півстоліття ім'я Ярослава Стецька було на вістрі визвольної боротьби української нації за Українську Самостійну Соборну Державу. Сказані ним слова вперше відлунням прокотилися по всій Європі, привернули увагу світу до української проблеми 1936 року під час судового процесу у зв'язку із вбивством Б.Перацького, міністра внутрішніх справ Польщі. Тоді український революціонер Ярослав Стецько, 24-річний юнак, так окреслив засади власного життєвого вибору: "Я висунув у своїй діяльності тезу, що Україна повинна стати ідейним, моральним і культурним центром, довкруг якого повинні зосереджуватися змагання інших поневолених народів, що Україна має бути їх ідейним і моральним провідником у їхніх визвольних змаганнях... Я виконував мій обов'язок, який мені диктувала приналежність до української суспільності. Я визнаю, що

Портрет Ярослава Стецька роботи професора Львівської Академії Мистецтв Ярослава Ульгурського

Українська держава існує, існує потенціяльно в серцях українського народу. Не існує поки що реально, але існує морально, існує і правно в наших душах. Змислом мойого цілого життя було, є і буде: Україна вільна, Україна Соборна, Україна без холопа і без пана. Я вірю в перемогу, я вірю так сильно, що можна вмерти. З цього шляху мене не заверне ніщо: ані тортури, ані пекло тюрем, ані смерть..."

Закінчення на 2-й стор.

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ПОСТАНЕ ПАМ'ЯТНИК УГВР

Одинадцятого липня виповнюється 67 років від створення Української Головної Визвольної Ради – підпільного парламенту воюючої України, який постав з ініціативи Організації Українських Націоналістів.

11-15 липня 1944 року поблизу села Недільна Самбірського району під охороною відділів Української Повстанської Армії відбувся Великий Збір Української Головної Визвольної Ради – її Установчі збори. Серед організаторів – Ростислав Волошин, Роман Шухевич, Кирило Осьмак, о.Іван Гриньох, Василь Мудрий та інші українські патріоти. Збори ухвалили рішення створити підпільний український парламент – УГВР. Він репрезентував українську націю її кращими представниками і мав надпартійний характер.

До складу Української Головної Визвольної Ради увійшли представники Східної, Центральної та Західної України. Президентом УГВР було обрано наддніпрянця Кирила Осьмака, Генеральним секретарем – Головнокомандувача УПА, генерал-хорунжого Романа Шухевича. (Після загибелі Р.Шухевича Генеральним секретарем УГВР став Василь Кук). Українська Головна Визвольна Рада постала як орган політичного керівництва українським визвольним рухом.

Очільники УГВР упали на полі бою за свободу України чи були замордовані в більшовицьких концтаборах. Але вони з честю виконали свою місію – провідників національного державотворення в буремні роки Другої світової війни.

10 липня 2011 року в селі Сприня Самбірського району Львівщини відбудуться урочистості з нагоди 67-ї річниці УГВР, під час яких буде відкрито пам'ятний знак Великого Збору Української Головної Визвольної Ради – підпільного парламенту воюючої України в роки Другої світової війни.

Героям – слава!

ВІД АКТУ ВІДНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВИ – ДО 20-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТІ

У Львові відбулися урочистості з відзначення 70-річчя Акта відновлення Української Держави 30 червня 1941 року. Вони розпочалися панахидою на могилі міністра лісівництва Державного Правління України під проводом Ярослава Стецька Андрія П'ясецького та 28 членів ОУН, розстріляних гітлерівцями на Кортумовій горі. Разом зі священиками у молебні і покладанні квітів на Кортумовій горі взяли участь голова Львівської обласної ради Олег Панькевич, секретар Львівської міської ради Василь Павлюк, депутати Львівської обласної ради Юрій Зірченко, Святослав Шеремета, Андрій Холявка, Олеся Байко, громадські діячі. Обласну держадміністрацію представляв начальник головного управління з питань внутрішньої політики Роман Кураш.

Голова Львівської обласної ради Олег Панькевич, виступаючи після панахиди, зазначив, що "проголошення Акта 30 червня свідчить про справжню місію ОУН – використання найменших шансів задля здобуття незалежності України та добра своєї нації".

– Люди, які віддали своє життя за Батьківщину, не мають гріха, – зазначив лауреат Шевченківської премії, політв'язень і громадський діяч Ігор Калинець. – Тому наша панахида має радше символічний характер – насправді ми маємо звертатися до тих людей, які тут лежать: моліться перед лицем Всевишнього, щоб Україна стала справді незалежною державою, щоб ваша жертва не була марною.

О 16-й годині на площі Ринок розпочалося театралізоване дійство (реконструкція), яку поставили волонтери громадської організації "Пам'ять". Вбрані у однострої того часу, вони намагалися відтворити для львів'ян і гостей міста історичну атмосферу тодішнього Львова.

Після вистави відбувся мітинг-концерт "Від Акту відновлення Держави до 20-річчя Незалежності", організований Громадським Установчим Комітетом в складі Конгресу Українських Націоналістів, Братства ОУН-УПА, "Української справи" Ліги Українських Жінок, "За Україну", "Нашої України", "Просвіти", Товариства політв'язнів і репресованих.

На урочистостях виступив голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь.

– Кожен великий народ, прагнучи виконати своє призначення, спирається на власну державу, – сказав голова Конгресу. – Український народ постійно змагав до одержавлення, пам'ятаючи славні традиції прадавніх українських держав, передусім Київської Русі. Це відбувалось попри несприятливі для державотворення історичні обставини та постійне зазіхання сусідів на питомі українські землі. У XX столітті найкращі сини та доньки України здійснили надзвичайне за своїм масштабом та потужністю відновлення Української держави. У вирі Другої світової війни, коли дві жорстокі нелюдські потуги зійшлися на теренах України у кривавій боротьбі за панування, Організації Українських Націоналістів вистарчило духовної сили, мужності та наполегливості Актом від 30 червня 1941 року поновити процес національного державотворення. На 20-му році незалежності України можемо однозначно ствердити, що саме завдяки Акту відновлення Української Держави, проголошеному 70 років тому, та подальшій безкомпромісній боротьбі ОУН та УПА ми сьогодні живемо у власній державі. Саме незламна воля молодих українських націоналістів пронесла через роки державницькі прагнення нації.

Закінчення на 2-й стор.

ВІД АКТУ ВІДНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВИ – ДО 20-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Степан Брацюнь наголосив, що теперішня Українська держава доконечно потребує повноцінного наповнення національним змістом на всіх своїх щаблях та у всіх царинах. Саме у цьому полягає завдання національно-патріотичних, політичних та громадських організацій, а також свідомих українців. Саме через сильну Українську державу наша нація, українські громади та кожен українець зможуть задовольнити свої духовні та матеріальні потреби.

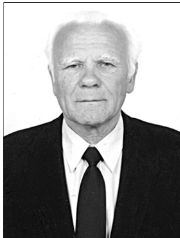
– Сьогодні, – зазначив голова Конгресу, – живучи у суверенній державі, ми маємо пам'ятати героїчний чин наших попередників, які всупереч нацистським та радянським окупантам проголосили незалежність України. Один із них присутній тут, на святі. Це провідний діяч ОУН, довголітній співробітник Степана Бандери, в'язень нацистських концтаборів Омелян Коваль. Привітаймо його, як репрезентанта когорти незламних українських революціонерів. Слава Україні! Героям слава!

Від влади перед зібранням виступили мер Львова Андрій Садовий та голова обласної ради Олег Панькевич, від організаторів – голова правління "Української справи" у Львові Мирослав Сеник, голова Львівського Крайового Братства УПА Олесь Гуменюк, голова львівської "Просвіти" Ярослав Пітко, а також голова Івано-Франківської обласної організації КУН Богдан Борович.

Прес-служба КУН

ВІТАЄМО!

Степану ЯВОРСЬКОМУ – 80!

Сердечно вітаємо станичного Дрогобицької станиці Братства ОУН-УПА Степана Яворського зі славним ювілеєм.

Ще за молодих років Ви сміливо стали на бік правди, щоб перетворити наше підневільне, пригнічене суспільство на сильну націю, а нині докладаєте зусиль, щоб донести історичну правду про боротьбу українського народу, подолати стереотипи, які нам нав'язують нащадки комуністів й енкаведистів.

У Вас Богом закладено стремління любити навколишній світ, рідну Україну, людей, боротися проти червоної і коричневої чуми, здатність на самопожертву.

Патріот, націоналіст, християнин, Ви є прикладом стійкості, незламності у служінні Богові і нації, нашій Україні.

Бажаємо Вам, друже Степане, доброго здоров'я, Божого благословення, зичимо жити й працювати до ста літ.

Дякуємо за Ваш людський і громадянський чин.

Члени Дрогобицької станиці Братства ОУН-УПА, Дрогобицької спілки політичних в'язнів України

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

"ЗРОДИЛИСЬ МИ ВЕЛИКОЇ ГОДИНИ..."

Громадськість Європи була вражена незламністю й готовністю до боротьби українських революціонерів, які перетворили судилище на трибуну для пропаганди своїх ідей. Ярослав Стецько був однією із найяскравіших постатей в цій когорті лицарів честі, які присвятили своє життя боротьбі за права нації. Його позиція вірності – аж до самозречення – Україні формувалася з дитинства: на тлі великих втрат і героїчної звитяги. Сказано ж: "Зродились ми великої години..."

Ярослав Стецько народився 19 січня 1912 року в Тернополі, в сім'ї греко-католицького священика отця Семена Стецька і Теодозії з родини Чубатих. Непересічні здібності старшого сина Ярослава визначили його подальший шлях – навчання. Він з відзнакою закінчив гімназію в Тернополі й вивчав право та філософію в 1929–34 рр. у Краківському та Львівському університетах, водночас дбаючи про утримання родини, – отець Семен помер, коли Ярославу було одинадцять років. Із націоналістичним рухом був пов'язаний ще з гімназії. Він – член УВО, згодом – ОУН. У двадцять років Ярослав Стецько – член Крайової Екзекутиви ОУН на західноукраїнських землях, очолює ідеологічну референтуру, редагує підпільні видання ОУН: "Юнак", "Юнацтво", "Бюлетень КЕ ОУН на ЗУЗ", де виступає із власними статтями. Головна їхня думка – пробудити в українцеві високий порив до ідеалу, орденську зреченість і непохитність у боротьбі: адже "героїзм – це вислід ідеалізму". Тож у 24 роки, на суді Ярослав Стецько мав усі підстави ствердити: "З цього шляху мене не заверне ніщо..."

Його засудили до п'яти років ув'язнення. Та з тюрми він вийшов восени 1937 року внаслідок загальної амністії. Після звільнення Ярослав Стецько виїжджає за кордон. Його вводять у Провід ОУН, голова якого Євген Коновалець доручає Я.Стецьку готувати Другий Великий Збір ОУН, який однак провели лише в серпні 1939 року – вже після трагічної смерті Провідника.

Революційно налаштоване крайове членство ОУН, не знайшовши порозуміння з Проводом А.Мельника, 10 лютого 1940 року в Кракові створює новий Революційний Провід ОУН, до якого ввійшли Степан Бандера, Ярослав Стецько, Роман Шухевич, Дмитро Грицай, Степан Ленкавський, Микола Климишин, Олекса Гасин, Іван Габрусевич. Іван Равлик, Володимир Турковський. Ідейно-політичні засади діяльності Революційного Проводу ОУН виробив Ярослав Стецько у праці "За правильність генеральної лінії політики ОУН", де чітко зазначалися антиімперські позиції ОУН. У квітні 1941 року в Кракові відбувся Другий Великий Збір ОУН, який затвердив легітимність і правильність ідейно-політичної стратегії Революційного Проводу та обрав його новий склад. Головою Проводу ОУН став Степан Бандера, його заступниками – Ярослав Стецько і Микола Лебідь.

За дорученням Проводу ОУН у червні 1941 року спеціальна група в складі близько 100 осіб під керівництвом Ярослава Стецька прискореним темпом прийшла до Львова. Тут 30 червня на Національних Зборах, що відбулися на площі Ринок, 10 в приміщенні "Просвіти", на пропозицію Ярослава Стецька було затверджено Акт Відновлення Української Держави. Національні Збори обрали Ярослава Стецька Головою Державного Правління (прем'єр-міністром). Коли нацисти вирішили ліквідувати Українську державу, її творці продемонстрували незламну стійкість. Степан Бандера від імені Проводу ОУН відмовився відкликати Акт 30 червня 1941 року.

Родина Стецьків у 1920 р. Зліва направо: старший брат Омелян, мати Теодозія, батько – о.Семен Стецько і Ярослав

Розпочалися репресії. Ярослава Стецька німці заарештували 11 липня і відправили в тюрму до Берліна, а звідти – запроторили до концтабору Заксенхаузен, де він перебував у бункері смерті до вересня 1944 року. Після звільнення, втікаючи з-під нагляду гестапо, він був тяжко поранений. Опинившись в шпиталі, уникнув радянського полону завдяки героїчним зусиллям Слави Стецько, яка зуміла викрасти його з-під носа енкаведистів.

1945 року крайова конференція ОУН обирає Ярослава Стецька членом бюро Проводу ОУН, до якого входили ще Степан Бандера та Роман Шухевич. Із 1946 року до кінця своїх днів Ярослав Стецько був Президентом Антибольшевицького Блоку Народів, виступив ініціатором створення Світової Антикомуністичної Ліги, а також Європейської Ради Свободи. Його діяльність на міжнародному відтинку важко переоцінити: адже саме завдяки їй світ дізнався про змаг України до волі. Після зустрічі з Ярославом Стецьком президент США Рональд Рейган сказав:"Ви є сумлінням світу. Ваша боротьба є нашою боротьбою". Відтоді вільний світ став відзначати Тиждень поневолених народів.

1968 року Ярослава Стецька обирають Головою Проводу ОУН. Він очолював Організацію Українських Націоналістів до кінця своїх днів... Помер 5 липня 1986 року в Мюнхені, де й похований.

Теоретична спадщина Ярослава Стецька надзвичайно вагома й актуальна сьогодні. Для підтвердження цієї тези наведемо короткі фрагменти його праць. У статті "Великий обман" читаємо: "Месіянізм, імперіялізм і агресивність Росії завжди були, є і будуть найбільшою загрозою для вільного людства... Російська загроза є універсальна, тому до боротьби проти неї мусить стати весь світ". Він наводить слова відомого російського політика міністра Вітте: "Російська імперія може бути втримана лише як деспотія". А далі – слова знаменитого російського філософа Миколи Бердяєва: "Большевизм – це третя форма російського імперіалізму. Большевики – це чисто національна поява". Ярослав Стецько добре знав психологію західної політики щодо СРСР. Аналізуючи її в післявоєнні роки, він писав: "Більшим ворогом Заходу, ніж сам большевизм, є його страх перед Росією. Цей страх паралізує волю, цей страх диктує шукання компромісів, він, врешті, унеможливлює всякі серйозні протизаходи, які були б спроможні здержати й елімінувати російську агресію".

Теоретична і публіцистична спадщина геніального мислителя, українського революціонера Ярослава Стецька нині, як ніколи, потребує і грунтовного вивчення, і якнайбільшого поширення – з метою усвідомлення кожного українця задля будівництва справді Української України.

Л.ВОРОНЕЦЬ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВІДЛУННЯ ПОДІЇ

"...АХТО ГЕРОЙ, ТОЙ ЗДОБУВАЄ СВІТ"

Урочистим віче біля пам'ятника Ярославові Стецьку національно-патріотичні сили Тернополя відзначили 70-річчя проголошення Акта відновлення Української Держави.

Захід був ініційований місцевими осередками Конгресу Українських Націоналістів, партії "За Україну!", ВО "Свобода" та Тернопільською обласною радою. Перед учасниками віча виступив голова Тернопільської міської організації Конгресу Володимир Ткач, а також почесний голова Тернопільської ОО КУН Оксентій Каменюк. Окрасою свята став хор "Заграва", який виконав низку українських національно-патріотичних пісень.

"Українська держава, відновлена Актом 30 червня 1941 року в м. Львові, була прямою спадкоємницею Української Народної Республіки, проголошеної Четвертим універсалом Центральної Ради 22 січня 1918 року. Я переконаний, що без цього документа, проголошеного Організацією Українських Націоналістів у вирі Другої світової війни, ми б не здобули у 1991 році незалежності", – підкреслив голова Тернопільської міської організації КУН.

Після мітингу конгресівці поклали квіти до барельєфу першої голови КУН, багатолітньої голови ОУН(р) Слави Стецько.

Прес-служба КУН

УРОЧИСТОСТІ В ХАРКОВІ

У харківському парку ім. Тараса Шевченка, біля пам'ятного знака про прийняття Декларації про державний суверенітет України з ініціативи Харківської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів відбувся мітинг з нагоди 70-ї річниці проголошення Акта відновлення Української Держави.

В урочистих заходах взяли участь місцеві осередки КУН, представники об'єднання "Поступ", Народного Руху України, Українського козацтва, Братства політв'язнів та репресованих, Братства ОУН-УПА, ОУН(м). Вів захід голова Харківської ОО КУН Богдан Дяків.

Представники патріотичної громади Харкова наголошували у своїх промовах на історичній важливості проголошення Акта відновлення Української Держави у Львові 1941 року.

На думку голови Харківської ОО КУН Богдана Дяківа, особливе значення цієї події в тому, що Ярослав Стецько проголосив Акт саме відновлення Української Держави, тобто таким чином ОУН засвідчила тяглість державницької традиції України. "На жаль, 24 серпня 1991 року Верховна Рада УРСР спромоглася на Акт проголошення, а не на відновлення Української держави, що стало компромісом між комуністичною та патріотичною частинами тогочасного українського парламенту", – відзначив він.

Прес-служба ХОО КУН

ЗАРАДИ УКРАЇНИ – ЄДНАЙМОСЯ!

Чернівецька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів провела урочистості, присвячені 104-ій річниці від дня народження Героя України, Головного командира Української Повстанської Армії (УПА) Романа Шухевича та 70-річчю проголошення у Львові 30 червня 1941 року Акта відновлення Української Держави.

На Центральній площі міста Чернівці, біля пам'ятника Тарасові Шевченку зібралися представники політичних партій правого та право-центриського спрямування, патріотичних організацій, громадськості. Звучали патріотичні пісні у виконанні аматорського народного хору "Гомін Буковини" та заслуженого діяча культури, голови Кіцманської районної організації КУН Іллі Богданюка. Свою майстерність продемонстрували учні Школи бойового гопака ім. Байди Вишневецького м.Чернівці. Завершився захід виконанням Славня Українських Націоналістів.

Голова Чернівецької міської організації Конгресу Українських Націоналістів Наталія Роскрут виступила із зверненням до представників політичних партій національного спрямування із пропозицією стратегічного об'єднання: "В Україні зареєстровано багато політичних партій зі схожими ідеологіями правого чи право-центриського спрямування, різниця між ними інколи незначна, але факт залишається фактом – така кількість шкодить націоналістичному рухові, спричиняє секуляризацію націоналістичного руху… наслідком чого є те, що в країні на державному рівні ігноруються українські національні інтереси.

Я веду мову не про об'єднання всіх політичних партій в одну, а про стратегічне об'єднання на довгострокову перспективу задля втілення української національної ідеї – здобуття Української Самостійної Соборної Держави. Тому що історичне минуле показало: секуляризаційна боротьба за державність зазнає невдачі. Наша боротьба, наш рух повинен бути чинним – через об'єднання всіх наших сил в єдину монолітну потугу.

Хочу підкреслити, що, відповідно до ідеології українського націоналізму, двигуном революційної ситуації була, є і надалі буде надпартійна політична організація, а не партія. Такою надпартійною структурою була ОУН. І ми повинні взяти за зразок її організаційну структуру. Степан Бандера зазначав, що політичні рухи, "організації і партії охоплюють своїми кадрами досить незначну частину народу. Широкі народні маси виявляють свою громадянську позицію прямою участю у політичних акціях, підтримкою чи байдужістю або неприхильністю до ініціатив поодиноких організованих політичних середовищ…". ОУН(р) у своїх діях опиралася на народні маси, приєднувала їх до своїх акцій, до боротьби, розуміючи, що "…тільки активна участь мас може дати визвольному рухові потрібну для перемоги динаміку".

Давайте не будемо лише політиками, а станемо державними діячами. Бо, "політик думає про наступні вибори, а державний муж – про наступні покоління". "Політик – державний діяч, який ставить націю на службу собі. Державний діяч – це політик, який ставить себе на службу нації". Слава Україні!"

Прес-служба Чернівецької ОО КУН

НА ЧЕСТЬ ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧА УПА

Криворізькі організації Конгресу Українських Націоналістів та Української народної партії вшанували пам'ять Головного командира УПА Романа Шухевича.

30 червня, у день народження легендарного генерал-хорунжого, представники КУН, УНП, ветерани ОУН-УПА та патріотичні громадяни міста пройшли урочистою ходою вулицями Кривого Рогу від міського ринку до пам'ятника Тарасові Шевченку. Попереду колони несли портрет Романа Шухевича, в колоні майоріли національні та червоно-чорні прапори.

Учасники ходи поклали квіти до пам'ятника жертвам Голодоморів в Україні. Завершилась хода біля пам'ятника Тарасові Шевченку, де відбувся урочистий мітинг на честь Головнокомандувача УПА.

На мітингу присутні хвилиною мовчання вшанували пам'ять ветерана УПА, охоронця Степана Бандери, багатолітнього політв'язня Миколи Фаренюка, який відійшов у вічність на 101-у році життя.

Голова Криворізької міської організації КУН Олександр Мельник розповів учасникам урочистостей про звитяжний шлях Головного командира УПА Тараса Чупринки, його роль у національно-визвольному русі українців. У своїй промові він також закликав до об'єднання національно-патріотичних сил України для спільної боротьби за майбутнє Української держави.

Прес-служба КУН

У КАЛУШІ ПОСТАНЕ ПАМ'ЯТНИК ШУХЕВИЧУ

30 червня – 104-річниця від дня народження українського політичного і державного діяча, генерал-хорунжого, Головнокомандувача Української Повстанської Армії, голови Секретаріату Української Головної Визвольної Ради Романа Шухевича (псевдо – Тарас Чупринка).

Цього дня в сквері навпроти Центру художньої творчості учнівської молоді, на перетині вулиці Сівецької та проспекту Лесі Українки було закладено та освячено камінь для майбутнього пам'ятника Герою України Романові Шухевичу.

Церемонію освячення провели священики УПЦ КП отець Федір Мороз та УГКЦ отець Михайло Бігун. В урочистостях взяли участь представники міської влади, депутатського корпусу, політичних партій, громадських організацій, небайдужі калушани.

27 квітня минулого року Калуська міська рада ухвалила рішення про спорудження у місті пам'ятника Головнокомандувачу Української Повстанської Армії Романові Шухевичу.

30 червня 2011 року на пленарному засіданні чергової сесії депутати задовільнили клопотання координаційної ради політичних партій і громадських організацій демократичного спрямування Калущини й визначили місце для пам'ятника. Також міська рада затвердила авторську групу з проектування та надала координаційній раді дозвіл на відкриття спеціального рахунку для накопичення коштів на проектування і спорудження пам'ятника Р.Шухевичу.

Того ж дня у перерві сесії депутати, представники влади та громадськості взяли участь у закладенні й освяченні на місці встановлення майбутнього пам'ятника Р.Шухевичу символічного каменя. 30 червня для освячення каменя вибрано не випадково, наголосив під час виступу голова станиці Братства вояків УПА, член проводу Калуської міської організації Конгресу Українських Націоналістів Степан Петраш. Це день народження Р.Шухевича. "Попри всі спроби ворогів всього українського, – сказав він – ми не дозволимо забути імена тих, хто відстоював Україну".

Слова вдячності від сина Головнокомандувача УПА Юрія Шухевича калушанам передав голова обласної організації Української Національної Асамблеї Роман Король. Він також разом з головою станиці Братства вояків УПА С.Петрашом нагородив представників Калущини пам'ятною медаллю "120 років Євгену Коновальцю". Біля освяченого каменя цю важливу нагороду (їх виготовлено всього 150) отримали в основному вояки УПА. Серед нагороджених – члени міської організації КУН Роман Марчак, Антон Мазур, Ольга Леськів.

Секретаріат Калуської міської та районної організацій КУН

КРИМСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

28 червня у м.Сімферополі, біля пам'ятника Т.Шевченку відбувся мітинг, приурочений до 15-ї річниці Конституції України. У мітингу взяли участь представники Конгресу Українських Націоналістів, Української народної партії, "Наша Україна" та представники інших національно-патріотичних сил.

У своїх виступах промовці наголошували на тому, що Основний Закон в Україні змінюють залежно від політичної кон'юнктури, а не з метою удосконалення законодавства, що загрожує самій українській державності.

Голова Кримської організації КУН Василь Овчарук, виступаючи перед учасниками мітингу, наголосив, що 30 червня Україна відзначатиме 70-у річницю проголошення Акта відновлення Української Держави, значення якого важко переоцінити для українського державотворення.

"Ми сьогодні маємо брати приклад із Організації Українських Націоналістів, яка будувала Українську державу в умовах жорсткої протидії окупантів. Попри спротив нинішньої влади, ми повинні добиватися змін, захищати наші права і свободи для того, щоб забезпечити достойне життя всім громадянам України", – підкреслив Василь Овчарук.

Прес-служба Кримської організації КУН

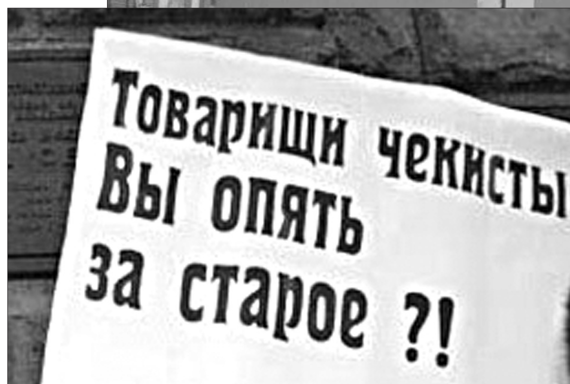
УКРАЇНЦІ В РОСІЇ

ДОПИТ НА СВІЖОМУ ПОВІТРІ

Антон ІСАЄНКО

У неділю, 13-го березня 2011 року, десь о 10-й ранку мені зателефонували із поліції Центрального адміністративного округу Москви, представились і ввічливо запропонували зустрітися у мене вдома, щоб зробити допит і задати декілька питань у зв'язку з кримінальною справою, порушеною щодо Бібліотеки української літератури в Москві, що на вулиці Трифонівській, 61. На запитання, проти кого справа і в якому статусі я, відповіли: слідство встановить, проти кого, а я виступаю як свідок. До речі, ще й до цього часу невідомо, проти кого порушено справу.

Я уникнув допиту в себе вдома. Зустрілися в метро. На мою пропозицію зайти в кімнату поліції, що є на кожній станції, пан майор категорично відмовився. Вийшли на вулицю, знайшли лавочку на тролейбусній зупинці, де відбувся допит мене як свідка. Слідчий показав посвідчення і попросив мій паспорт, всі дані якого занотував у протокол. Постанови чи якогось наказу не надав. Питаю пана майора поліції Іщенка Євгена Вікторовича, чи він випадково родом не з України, бо, кажу, прізвище українського походження. Ні, відповідає. Народився в Москві, але дуже любить Україну і навіть довго там проживав. Де, питаю. У Сімферополі і Севастополі, відповів. Така собі безкорислива любов до України.

Потім майор поліції дав мені список літератури, яка, на думку когось там зверху, кваліфікується як екстремістська (саме так – "на думку когось там"; адже не було ні постанови, ні, що найголовніше, суду; про це говорить і директор української бібліотеки пані Н.Г.Шаріна) та список свідків (із числа відвідувачів бібліотеки) з прізвищами та ініціалами. Список забороненої літератури немалий, десь приблизно 70 періодичних найменувань. Також книги, не пронумеровані, а через тире. Не пам'ятаю всіх, та точно скажу, що йшлося там про Бандеру, Шухевича, Дмитра Донцова, ОУН-УПА.

Мене вразив факт – серед заборонених авторів є і вельмишановний український поет Дмитро Павличко. Може, й славнозвісну пісню про два кольори – "червоне – то любов, а чорне – то журба", якою захоплювався і нині захоплюється весь світ, співати в Росії більше не можна, бо вона тепер екстремістська?

У цьому списку значаться дві газети: "Українське слово" та "Нація і держава". "України молодої" та "Літературної України", що я їх передплачую, не було. Поки що. Пан майор з Управління по боротьбі з екстремізмом МВС Росії спитав, чи я читав якусь, бодай одну з книг або якийсь номер з двох газет цього списку. Я ж дійсно жодної книги зі списку навіть у руках не тримав, як і газет. Кажу, не читав. На моє єхидне запитання, чому так нераціонально перелічені числа однієї з газет від 1-го номера до останнього, 47-го підряд (на весь рядок, цебто 1, 2, 3 … 46, 47) і хто це так зробив, пан майор трохи розгубився, а потім відповів, що не він складав цей список. Його можна зрозуміти, він лише добросовісно виконує свою роботу. Кажу, можна ж було надрукувати 1 – 47. А потім він уважно подивився і каже: "А Ви ж бачите, що там пропущено номер 15?". Це було абсолютною правдою, я не догледів. Від здивування я завмер. Може, випадково пропущено те 15-е число, а може, там дійсно, з їхньої точки зору, немає нічого екстремістського. І це число газети можна спокійно читати? І сміх, і гріх. На моє прохання зробити ксерокопію цього списку для мене, бо я всього не можу запам'ятати і тому користуюсь комп'ютером, мені все-таки 76-й рік стукнув, пан майор відповів, де ж її, ксерокопію, тут на вулиці можна зробити. Та при бажанні можна було б. Згодом я узнав, що і в директора бібліотеки немає цих списків.

До речі, навіть в голову не прийшло спитати, чи повинен бути присутнім адвокат. Щоправда, я не був затриманим. А якби відмовився від зустрічі? Тоді б мене затримали? Один читач із списку свідків (із числа відвідувачів бібліотеки), знаю точно, відмовився від допиту. Згодом люди мені підказали, що адвокат повинен таки бути.

Були до мене й інші запитання. Одне ось яке. З ким я зустрічався в бібліотеці, кого я знаю із списку свідків, про що розмовляли, чи хто-небудь пропонував читати щось із списку екстремістської літератури. Кажу, ні. Ніхто мені не пропонував подібного. А що ви читали в газетах, питає. Відповідаю, я просто не пам'ятаю, бо я не пам'ятаю навіть, що вчора було. Про те, що відбувалося 50 років назад, добре пам'ятаю. А що ви думали про прочитане, питає. Відповідаю, що це вже занадто. Він трошки розгубився і згодився. Я можу думати і про секс, коли читаю. Вибачте.

В бібліотеці майже щотижня влаштовуються зустрічі з видатними діячами української діаспори в Росії, з діячами з України. Запрошують всіх, вхід вільний. Ще до діючої директриси Н.Г. Шаріної, за директриси В.Слюсарчук, була зустріч з Люциною-Електрою (їй зараз 84-й рік, проживає в пансіонаті для людей похилого віку по вул. Островитянова в Москві), дочкою Валер'яна Поліщука, українського письменника, одного з понад тисячі представників української інтелігенції, що були злочинно розстріляні большевиками в урочищі Сандормох у Карелії (їх туди привезли на страту із "славнозвісних" Соловків у страшні тридцяті роки).

Неодноразово були концертні зустрічі зі співачкою Великого театру пані Чорнобою і її вихованцями. А 26-го березня гість з Києва археолог пані Лаврухіна протягом 3-х годин дуже цікаво розповідала про Трипільську культуру з показом слайдів про матеріальну культуру наших предків семитисячної давнини. Зал був переповнений. Багатьом відкрився новий незнаний і до кінця ще не пізнаний світ… Була ще маса різних заходів.

Під час заходів можна почитати газети, журнали, подивитись виставки книг, присвячених якійсь даті. От зараз, наприклад, вже втретє була зустріч з паном Сергієнком із Києва, учнем славновідомого Довженка, з демонстрацією фільмів. І все це організовується безплатно. То чому мені заборонено обмінюватися думками з тими, хто сидить поруч?

У кожного в житті є своє хобі. У мене теж є хобі – збираю прізвища українського, російського, білоруського походження. У мене база прізвищ – декілька десятків тисяч. Для обробки цієї великої бази в системі Clipper складено немало програм, якими можна користуватись в інтерактивному режимі. Так от, коли я щось читаю, то я перш за все вишукую, мов гриби, прізвища, яких у мене ще немає, і занотовую їх. У мене в голові неначе фільтр вмонтований. А потім уже зміст прочитаного. Тобто мені ніколи читати не те що "небезпечні націоналістичні" книжки і газети, а й будь-які взагалі. До речі, коли Бібліотека української літератури була розташована на вул. Велозаводській, як філіал однієї з російських бібліотек, я брав два томи книги "Герои Советского Союза" (там наводяться прізвища всіх 12628 Героїв) і "Реєстр Війська Запорізького 1649" . В ній велика статистична вибірка – 40 тисяч прізвищ козаків. Останньою книгою, між іншим, користуються москвичі професор Горбаневський і директор фірми "Фамилии" Максимов як надбанням Росії, представляючи ці прізвища як "південноросійські". Де ще, в якому збірнику 1649 року є таке зібрання прізвищ?!.. Ось моє коло читання. І все це записано в формулярах. А пани слідчі забирали всі формуляри для вивчення. В тих формулярах нема того, чого не брав. То ж для чого був цей допит? Щоб щось зайве ляпнув?

У забороненому списку немає Тараса Григоровича Шевченка. Може, це буде наступна справа? В історії таке вже було. І дісталося б за екстремізм йому, Тарасові Григоровичу, ще раз, посмертно, наприклад, за поему "Кавказ", де орел (щоправда, одноголовий, насміюсь додати від себе) "щодень Божий довбе ребра й серце розбиває". Це Прометеєві діставалося таке. Та ще й дивний, некоректний на погляд декого сон Тарасові приснився…

Поживемо – побачимо. Може, іще раз буде заборонений, принаймні через три роки, через 200 – після народження. Зараз якось не на часі. Та вже не доведеться йому на засланні в солдатських чоботах кращу частину свого життя топтати оренбурзькі і казахські степи, а от його слово… На сторожі буде стояти вічно.

…Питаю пана поліцейського, чи вже був хто на допиті і який я по порядку. Виявляється, я другий. А всього десь близько 12 свідків. Наперед скажу, що майже всі, хто був у списку свідків, допитані, як сказали в бібліотеці. Між іншим, це все люди похилого віку. Потенційні екстремісти…

Я підписався під протоколом, мабуть, разів п'ять поставив свій підпис, у тому числі, що я попереджений, що за дачу неправдивої інформації буду нести карну відповідальність згідно з відповідною статтею Карного кодексу. Допит тривав приблизно 45 хвилин.

А скільки ж часу і нервів у багатьох людей, що хоч якесь відношення мають до цієї справи, втрачено безглуздо, без будь-якої користі для суспільства!

І це все відбувається в епоху інтернету і нанотехнологій. До речі, якби я або хтось інший захотів, то і в інтернеті зміг би прочитати те, що є в списку "забороненої" літератури. Аби тільки був час і бажання. Та тільки залишається питання без відповіді – ким забороненої? Слово поета чи письменника може запалити Тихий чи Льодовитий океани разом з водоростями і рибою?

Значить, я дарма згодився в 1959 році поїхати за розподіленням у Москву після закінчення ракетного факультету (він на той час був секретним) Дніпропетровського університету. В Москві працював на одному місці на режимному підприємстві 48 років. Після закінчення університету я йшов у числі перших на засідання державної комісії, яка визначала, куди їхати випускникові на роботу. Було почесно залишитися в Дніпропетровську, але навіть гуртожитка не давали тим, хто приїхав на навчання із села. Абсолютна більшість випускників була направлена в Росію. І так було кожного випуску за радянських часів. Не дивуйтесь. У той же час випускників з московських вишів тих же спеціальностей або близьких (Московський авіаційний інститут, Бауманка тощо) направляли на роботу в Дніпропетровськ і давали гуртожиток. Щоправда, спочатку поселяли в готелях у центрі міста, проживання в готелях оплачувало потужне підприємство, а через декілька років забезпечували житлом. Що це? Всі про це знали і знають, всі мовчали і мовчать до цього часу.

Приміщення української бібліотеки, єдиної на всю Росію, дуже-таки привабливе, бо розташоване в центрі Москви, поруч зі станцією метро. Можливо, хтось хоче його "прихватизувати"? І закон про екстремізм у цьому випадку може ой як стати у нагоді. Правозахисні організації попереджали під час ухвалення цього закону, що його легко використати в меркантильних цілях, а причину завжди можна знайти, підтасувати, зачепившись за надумане і фальсифіковане.

Дещо затримався з дописом, бо дуже хотілося зустрітися з директором бібліотеки пані Н.Г. Шаріною, яку після зустрічі в своєму кабінеті з дев'ятьма панами з поліції швидка допомога забрала в лікарню. Один із панів поліцейських - підполковник, так штовхнув жінку на її робочому місці при виконанні службових обов'язків, що знадобилась швидка. Довгі дні і тижні на лікарняному. Тільки днями вийшла на роботу. І от сьогодні у мене відбулася з нею зустріч.

Дуже радий, що новини втішні. Уже декілька разів навідувалися пани від поліції, та нічого кримінального знайти не можуть. У дуже незручному становищі вони опинилися. Уже відкрито справу, а далі – зась. І як викарабкатися з цього, не знають пани поліцейські, що затіяли оцю катавасію замість того, аби справді вести боротьбу з екстремізмом. Певно, ніхто до пуття не проінструктував, що саме означає термін "екстремізм".

м. Москва

НАРОДНИЙ АДВОКАТ

ДБАТИ ПРО ГРОМАДСЬКІ ЦІЛІ – СПРАВА ЧЕСТІ КОЖНОГО ГРОМАДЯНИНА

Леся РУПНЯК

У Старому Самборі на Львівщині минулої суботи сталася подія, значення якої багато хто з мешканців цього невеликого містечка на Підгір'ї ще не усвідомив: у самісінькому центрі міста відкрито безплатну юридичну консультацію. Однак, знайшлися люди, які давно цього чекали. Директор Благодійного фонду Андрія Лопушанського Орест Бонк уже встиг через пресу, не кажучи про особисті зустрічі з людьми, повідомити про перспективу такої інституції.

– Розумієте, – ділився задумами свого патрона пан Орест, – то є велика проблема – звертатися до юристів, коли не маєш грошей. А основна частина населення їх таки не має. Криза дуже вдарила по людях. Ефективності від нових реформ наразі не видно. Натомість зловживань, хабарництва, хамства стало ще більше. Звичайні наші трудівники досить часто потрапляють просто в безвихідні ситуації. Власне для них і створено соціальну програму "Народний адвокат". Це спільний проект нашого земляка Андрія Лопушанського та Миколи Катеринчука. Програма уже успішно працює в багатьох областях України і, нарешті, стараннями Андрія Ярославовича, дійшла й до Прикарпаття.

Як з'ясувалося, Старий Самбір – лише початок. Невдовзі такі консультативні пункти відкриваються в Самборі, Турці, Добромилі та Скольому. В межах програми кваліфіковані юристи, які приїжджатимуть зі Львова та Києва, проводитимуть прийоми громадян та надаватимуть їм безплатну юридичну допомогу, включаючи підготовку позовних заяв до судів, консультації з питань земельної, податкової та пенсійної реформ, звернень до різних органів та установ, скарг, письмових та усних юридичних консультацій.

Вести перший прийом громадян приїхала з Києва Марина Коток. Спочатку дівчину прийняли дещо настороженої: мовляв, молода дуже, а нам обіцяли юриста досвідченого. Однак вона виявилася не з боязких. Досвід Марини, хоч і справді невеликий, зате набутий у трудових колективах, у самій гущі життя, тож з ситуаціями стикалася різними. Тому швидко завоювала довір'я старосамбірчан, а невдовзі її вже звідусіль засипали запитаннями.

– Скажіть мені, будь ласка, чому я, людина вже літнього віку, яка, вийшовши на пенсію, створила нове робоче місце собі і забезпечила роботою кількох людей, повинна ще раз сплачувати щомісяця до пенсійного фонду? – не вгавала одна жвава жіночка. – Та ж мені важко викроїти тих 330 гривень, а головне – не розумію, для чого, адже свою пенсію я уже заробила. Мені держава повинна бути вдячна за те, що я даю роботу людям, які платять їй податок, і сама сплачую. То за що ж мене карати ще тими пенсійними?! Може, є такий закон, щоб тих грошей не платити? Бо то сума, хоч невелика, але копійка до копійки – та й закриваються люди. То, певне, вже доведеться з голоду вмирати, враховуючи цьогорічні погодні умови і, відповідно, врожаї! Та бодай би їх з їхніми реформами в калабанях витопило! – жінка аж сплюнула спересердя.

Прийом перших відвідувачів веде юрист Марина КОТОК

– Ви не дивуйтеся, – вибачається за неї голова ради підприємців м. Старий Самбір Людмила Медвідь. – то не лише в нас, в усіх наболіло. До мене часто звертаються люди з такими запитаннями. Що маю їм казати? В кого шукати захисту? Он Руслана Бардич змушена була знятися з реєстру як приватний підприємець. Якраз ті 330 гривень її добили. Більше витрат виявилося, ніж прибутків! Недобре виходить. Рідна держава нищить Україну більше, ніж останнім часом робили зайди. Старі підприємства знищено, розкрадено, закрито, а нові, хай і невеличкі, створювати не дають. Тобто держава про людей не дбає і їм самим цього робити не дає. Маємо вимерти з голоду чи як?

Підприємець Руслана Добриніна також підтримує цю думку:

– Я розумію, що над законами повинні працювати фахівці. Але вони, ті фахівці, мусять враховувати інтереси чесних, простих людей, тих, які їх та їхніх хазяїв хлібом годують. Та ж вони з тих податків, які ми сплачуємо, зарплати отримують! Розумію, що так і має бути, але чому нам не дають можливості нормально працювати, чому рубають сучок, на якому сидять? Ухвалили Податковий кодекс, нас не питали й інтересів наших не враховували, тепер таке саме з пенсійною реформою роблять. Чи хтось враховує інтереси, наприклад, працюючих пенсіонерів? Кажуть, заробив пенсію – звільни робоче місце. Цікаво, чи пробував хтось за цю пенсію жити? Та й друге: ми, підприємці, не лише нічийого місця не займаємо, а й інших, молодих людей роботою забезпечуємо. Або ще – спецпенсіонери. Усім стоїть в очах, наприклад, прокурор, який має 7 тисяч пенсії і стільки ж зарплати. Правильно, хай би звільнив місце комусь іншому. Але чомусь забуваємо про цілу армію пенсіонерів, які отримують до смішного малу пенсію, бо працювали, наприклад, у радах, пенсійних фондах і т.д. Їм за що жити? Та й ще: чому люди, повні сил, енергії, які мають безцінний досвід, повинні опинитися за бортом? Думаю, що можна було б знайти механізм регулювання прибутків, корисний і для держави, і для її громадян. Якби, звичайно, хотіти.

Розмова перейшла в гарячу дискусію, з якої Марина блискуче виплуталася:

– Питання, які ви порушили, й справді є дуже важливими. Оскільки чинним законодавством України не враховані інтереси тих осіб, які отримують пенсію та продовжують працювати або займатися підприємницькою діяльністю. Однак юридична консультація не має ні завдання, ні реальних можливостей змінювати закон. Ми будемо допомагати своїм клієнтам у межах чинного законодавства, боротися з тими, хто його порушує.

Виявилося, що порушників закону в Старому Самборі й околицях теж чимало. Група мешканців звернулася до Марини Коток з квартирними питаннями. А ще, підказували, матимете клопіт з приватизацією лісів. У нас тут, мовляв, уже передали незаконно двом фірмам майже 40 тисяч гектарів первозданних лісів. І місцевих селян, які в пошуках ягід чи грибів забрели на приватну територію, охоронці вже лякають зброєю. Зроблено й попереджувальні постріли – в господарів з Терлі, Смеречної та Катина постріляли собак. "То в тих, що "забагато" допитувалися у чиновників, чи законно віддавати в оренду державний ліс на 50 літ, і хто буде за таке хазяйнування відповідати", – розповідають відвідувачі. Одне слово, вчасно відкрив Андрій Лопушанський свого "Народного адвоката". Буде тут вдосталь роботи і, можливо, не одній Марині.

Приміщення приймальні "Народного адвоката" освячують декани Старосамбірські – УГКЦ о. Михайло (Николин) та УПЦ КП о. Іван (Білик)

Під час урочистостей – директор фонду Андрія Лопушанського Орест БОНК і заступник голови міста Старого Самбора Микола ЦЕПЕНДА (в центрі)

На тому й зійшлися. Почалася урочиста церемонія відкриття соціальної юридичної консультації. Приміщення (тут доречно сказати про вдале його розташування) по вулиці Лева Галицького, 98 (2 поверх) освятили декани Старосамбірські – УГКЦ о. Михайло (Николин) та УПЦ КП о. Іван (Білик). Обидва поблагословили всіх причетних до цього на успіх у добрій справі.

Орест Бонк розповів про те, як і для кого буде працювати приймальня "Народного адвоката", заступник голови міста Микола Цепенда підкреслив, що завжди радий вітати ініціативи, скеровані на благо мешканців міста, цю думку підтримав і депутат районної ради Степан Зачко.

Не обійшлося й без спогадів. Оскільки головним винуватцем події виявився (вже вкотре!) Андрій Лопушанський, розмова мимоволі крутилася довкола нього.

– Мені багато довелося працювати з Андрієм Лопушанським, – сказав Микола Цепенда, – і коли був на посаді голови райдержадміністрації, і голови районної ради. Він приходив з якимось ідеями, а ми завжди раді були їх реалізувати. А тепер дивлюся і тішуся: який гарний слід він залишає всюди – школа в Добромилі (певний, другої такої в області нема), церква яка гарна(!); ми ж маємо в місті пам'ятник Степану Бандері. Недавно на Високому Замку відкрили дитячий майданчик. Чесно кажучи, не думав, що в нашому місті так багато дітей. Не було де бавитися, і їх не було видно. А тепер навіть у дощ до хати не заженеш. Колись зустрічаю директора Лаврівського дитячого будинку: хвалиться, що діти в "Женеві" відпочивали. Оце, думаю, здорово! Щоб так дбати про інших, треба мати не тільки щедру руку й добре серце, а й державний розум.

– Пташина покидає своє гніздо і знову повертається до нього, – каже о. Михайло. – Такий закон природи. А люди часто порушують його. Пан Андрій не порушив. І це дуже добре, що він пам'ятає про простих людей, тих, хто необізнаний з законами, не знає, як себе захистити. Їм треба допомогти знайти правду. Шукайте правду, і правда визволить вас, – казав Ісус Христос. Це Божа справа – допомагати людям.

– Коли будували Добромильську школу, – ділилася спогадами депутат районної ради Любов Зиблікевич, – я працювала начальником управління державного казначейства в Старосамбірському районі. Які кошти йшли на цю школу! Аж страшно ставало. Особливо, коли порівнювати з тим мізером, який держава виділяла на освіту. Я, знаєте, що собі думаю: саме в отаких кризах, в отаких випробуваннях народжуються справжні люди, вартісні. Україна завжди мала достойну школу меценатства й пишалася нею. Працювати або щось офірувати на громадські цілі кожен мав собі за честь і за гонор. Потім усе це знищили, забули. Можливо, Андрій Лопушанський і є одним (чи краще сказати, першим) з тих, хто відродить цю школу на наших теренах.

ПОДВИЖНИКИ

"МОВА Є ВЛАСНІСТЮ НАРОДУ І НІХТО НЕ ПОВИНЕН ЗАБУВАТИ МОВИ СВОЇХ БАТЬКІВ"

До 180-річчя з дня смерті о. Івана Могильницького

І.ЛАПИЦЬКА,
директор ЗСШ І–ІІІ ст.
о. І.Могильницького

Меморіальна дошка на фасаді школи о.І.Могильницького, с.Міженець

…Прикордонні села Дроздовичі, Міженець на Старосамбірщині Львівської області, з яких вечірньою порою видно, як кольоровими стрічками в'ються освітлені вулиці Перемишля, ніби нагадуючи нам цей давній зв'язок через отця Івана Могильницького, що був парохом Дроздович, деканом Нижанківським і співпрацівником Перемишльської єпархії та ніс світло в оселі парафіян, освіту, кликав до розуму, плекав українство.

Майбутній священик, науковець і церковний діяч народився 19 серпня 1777 р. в Улючі (нині Польща), в сім'ї тамтешнього пароха о. Василя та Пелагії (з Бачинських). З дитинства виявився людиною непересічного інтелектуального обдарування. Після приходської школи в Улючі та закінченої за п'ять років шестирічної австрійської гімназії в Перемишлі вивчав на Богословському відділі Ґенеральної богословської семінарії у Львові та поза нею не тільки західні мови, а й біблійні. Ці школи та окремі незнані нам люди в найглухішій з австрійських провінцій сформували мислителя європейського формату й небуденної мисленної відваги.

Після закінчення Львівського університету та висвячення протягом 1800–1814 рр. був священиком у с.Дроздовичі та Нижанковицьким деканом. Згодом за розпорядженням єпископа Михайла Левицького продовжив свою працю в управлінні Перемишльської окружної греко-католицької єпархії, у якій нараховувалося понад 855 тис. осіб греко-католицького віровизнання, об'єднаних у 704 парохії 114 міст і містечок та 2505 сіл. У згаданому управлінні обіймав такі посади: референта з питань шкільництва (1815 р.), каноніка і члена капітули (1816 р.), верховного інспектора шкіл (1817 р.), бібліотекаря (тобто хранителя, у 1818 р.), одночасно виконуючи обов'язки референта і верховного інспектора українських народних шкіл. Відзначався високою національно-патріотичною свідомістю, освіченістю, працьовитістю та енергійністю.

Ясен біля плебанії с.Дроздовичі, біля якого за спогадами, о.І.Могильницький любив писати свої праці.

Такі людські якості були вкрай важливими і необхідними у тодішніх складних умовах. Після занепаду Галицько-Волинського князівства, Східна Галичина була окупована Польщею. Її панування змінилось австрійським. Внаслідок цього виникла серйозна загроза остаточної ліквідації української мови та культури, надзвичайно низькою була грамотність, загальна освіта галицьких українців. Навіть церковні проповіді виголошувалися польською мовою, а українська мова була поширена лише у селах і вважалася "хлопською мовою", її зневажали інші етнічні групи.

Власне Іван Могильницький першим усвідомив всю небезпеку цілковитої денаціоналізації галицьких українців. Тому, фактично, започаткував процес національного духовного та культурного відродження цього краю. Зорганізував і очолив перше просвітнє товариство українських священиків у Перемишлі, яке І.Франко назвав "зірницею відродження". Його члени проводили національну культурницько-просвітню роботу серед народу. Зокрема, поширювали підготовлені та опубліковані нескладні релігійні тексти українською мовою, молитовники, букварі; роз'яснювали важливість та необхідність шкільного навчання дітей рідною мовою. І.Могильницький виголошував проповіді українською мовою, в тому числі, у Дроздовичах та інших парафіях деканату. Долаючи різного роду труднощі та перешкоди, йому вдалося домогтися значного збільшення українських парафіяльних народних шкіл. Їхня чисельність сягнула 385 на 704 парафії. Разом із перемишльським єпископом М.Левицьким боровся за впровадження української мови у школах. В результаті у 1818 р. появився урядовий декрет. З метою відповідної підготовки шкільних вчителів заснував і очолив у Перемишлі дяковчительський інститут, у якому сам викладав логіку. До речі, дяки у ті часи були вчителями у парафіяльних школах.

Особливої уваги заслуговує наукова діяльність Іван Могильницького. Він підготував і видав ряд шкільних підручників українською мовою. Серед них "Буквар словено-руского языка", "Наука християнська", "Катехизм малий", "Логічні настанови", "Правила шкільнії" (були видані у вигляді настінного плакату) тощо. Причому, вони кілька разів перевидавалися. На початку 20-х років появилася перша українська граматика, яка сприяла розвитку мови. Значення цієї наукової праці вийшло далеко за межі чистої лінгвістики. Адже автор свідомо поставив своїм завданням оживити "пам'ять про український народ, існування і колишня самостійність якого спирається на такі ж історичні та політичні засади, як чеського та угорського народів".

Наукова і просвітницька діяльність І.Могильницького, спрямована на утвердження національної культури, пробудження національної свідомості, викликали широкий резонанс у слов'янському світі. Наприклад, із захопленням про нього як про вченого-подвижника писав славетний П.Й.Шафарик, який особисто листувався з І.Могильницьким.

Відзначався Іван Могильницький доброчинністю і меценатством. Брав на виховання дітей – сиріт і виводив їх у люди. Помираючи, заповів свій будинок у Перемишлі на забезпечення стипендіями 15 учнів місцевої гімназії – сиріт і дітей священиків. Надбанням Перемишльської єпархіальної капітули стала його багата бібліотека.

На жаль, епідемія холери передчасно, на 53-му році життя, перервала благодатну багатогранну діяльність Івана Могильницького. Він помер 24 червня 1831 р. Похований у Перемишлі.

Його діяльність дала поштовх і заохотила до культурно-освітньої праці та наукових пошуків інших діячів. У 1830-х роках центр діяльності з національно-культурного відродження Східної Галичини перемістився із Перемишля до Львова із знаменитою "Руською Трійцею".

Отже, Іван Могильницький, як справді видатна постать в історії нашої духовності, культури, заслуговує на пошану та визнання в незалежній Україні. Зокрема, було б справедливо називати його іменем освітні навчальні заклади, вулиці, передусім у місцях його проживання та діяльності.

До речі, на фасаді Міженецької ЗСШ 1–3 ступенів встановлена меморіальна дошка з портретом і написом "о.Іван Могильницький – видатний український учений-філолог, культурно-освітній і церковний діяч". Ласкаво запрошує шкільний музей, щоб ознайомити усіх охочих із зібраними матеріалами про о.І.Могильницького, життєвим девізом якого були його слова: "Мова є власністю народу, і ніхто не повинен забувати мови своїх батьків".

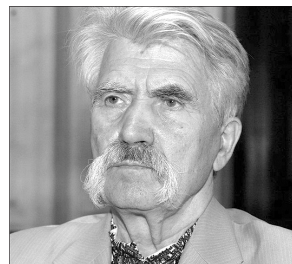
Постать о.І.Могильницького – яскравий взірець українського патріота, який усе своє життя ніс любов до народу, до мови, як святе полум'я нашої віри і нашої правди, правди народу, що не перестав вірити у перемогу добра серед темряви та зла.

с.Міженець,
Старосамбірського району,
Львівської області

З ЧАСІВ НЕВОЛІ

В'ЯЗЕНСЬКА ЕПОПЕЯ ЛЕВКА ЛУК'ЯНЕНКА

Нещодавно вийшла в світ четверта книжка спогадів Левка Лук'яненка про його перше, 15-річне ув'язнення. Серію із чотирьох томів він назвав "З часів неволі".

Перший том (526 с.) вийшов 2005 року. Має підзаголовок "Сосновка-7".

Другий том (368 с.) 2007 року вийшов з підзаголовком "Спогади і роздуми".

Третій том (448 с.) побачив світ 2009 року.

Четвертий том (520 с.) вийшов 2010 року з підзаголовком "Країна Моксель".

Про що написав автор?

Про борців за самостійність України – у кожному томі десятки постатей. Автор доносить до нас імена тих, які вміли добре тримати карабін у руках, але не вправно тримають у руці перо і не вміють залишити спогади про свою самовіддану боротьбу. У книгах згадано учасників різних підпільних груп і молодих патріотів. Борці за волю України – головні герої 4-томника. У першому томі їх 37, у другому – 39, у третьому – 35, у четвертому – стільки ж. Основна увага Л.Лук'яненка зосереджена на збройній національно-визвольній боротьбі, що привертала його найбільшу увагу в перший період ув'язнення.

Хтось із тих славних синів України згинув у неволі і не знає, що досягнув своєї мети (Андрій Турик, Олекса Тихий, Юрко Литвин, Валерій Марченко, Василь Стус); хтось помер на зорі самостійності в радісному настрої переможця (Зіновій Красівський, Дмитро Басараб, Грицько Пришляк); комусь випало побачити руйнування України під національними символами і померти з розпачу, що немає сили продовжувати боротьбу (Василь Підгородецький, Ярослав Гомза, Іван Кандиба, Іван Покровський, Ярослав Ґасюк...); а хтось ще живе, щодень розриваючи душу між ненавистю до ворогів українства та своєю старечою неміччю, чи дивиться на милий край і просить Бога примножити сили для національного відродження (Микола Курчик, Василь Пірус, Іван Мирон, Анатолій Здоровий...).

А втім, видання має ще три вельми цікаві теми: взаємини з в'язнями інших національностей, з адміністрацією концтаборів і в'язниць та авторські роздуми.

Кожна з чотирьох книг цікава як історичне свідчення про тодішню московську імперію та особливості боротьби за самостійність.

Мова автора в основному логічно-оповідна, а не образна, проте словник його багатющий, розвинуте почуття стилю, тому читається легко. Часто в нарисах про окремих героїв стиль досягає тої вишуканості й психологічної напруги, яка переносить читача в трагізм події і хвилює до сліз. Тільки кам'яне серце не здригнеться в сльозах від розповіді Миколи Столяра про катування підпільної медичної сестри Орисі(том І). А розповідь і доля А.Бернійчука (том ІІ) ?! Хай читач відкриє у ІІІ томі нарис про Андрія Турика і уявить собі, як мати впала перед ним на коліна, цілує синові ноги і благає підписати заяву. Маленьку заяву. На півсторінки... про відмову від боротьби – і він вийде з тюрми разом з мамою...

У четвертому томі більше документів, ніж у попередніх. Вони уточнюють розповідь. Читач на прикладі долі Яцишина побачить, як божеволіють люди і як працювала карна медицина.

У книгах невигадані історії, дійсність московської комуністичної імперії. Не можна оцінити теперішнє українське життя, не знаючи умов життя в так званому Радянському Союзі.

Читайте. Спілкуйтеся з автором. Ви не перебиватимете його своїми запитаннями, але вислухавши його монолог, можете з ним умовно дискутувати.

Книги можна придбати: перший і другий том за адресою: м.Київ, вул.Фрометівська, 2. тел.(044) 490-95-17.

Третій і четвертий – за контактним телефоном – (044) 255-16-84.

Олександр СОЛОВЕЙ,
юрист, член Республіканської партії

ПОЗИЦІЯ

УКРАЇНСЬКІ ЛІНГВОІНВАЛІДИ НА СЛУЖБІ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ ЗЛА

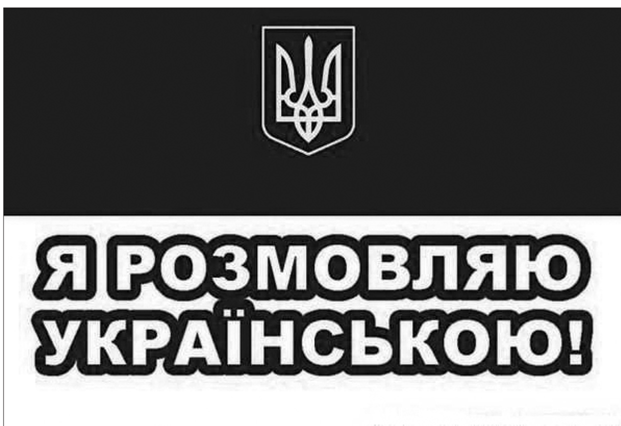
Степан ТРОХИМЧУК,
професор, заступник Голови
Львівського обласного відділення
Всеукраїнського об'єднання ветеранів

Підкоривши націю, агресивний завойовник в першу чергу старається позбавити її рідної мови, тієї глибинної основи культури, духовності та ідентичності народу, яка гуртує його в єдину спільноту. Таку діяльність зайд називають лігвістичною (мовною) агресією, яка порівнюється з вбивствами, грабежами, гвалтуванням, але є ще страшнішою за кінцевими результатами. Агресор розуміє, що якщо немає мови, то немає нації, відсутнє її намагання відродити чи створити свою самостійну державу. Російська колоніальна імперія не стала винятком, її колонізаторська політика була відточена і витончена до досконалості. Найбільшою жертвою цього монстра стала українська нація, яка за три з половиною століття найжорстокіше постраждала в усіх сферах свого економічного, соціального, мовного, культурного і духовного буття. Російська мова для інтернаціонального керівництва імперії стала одним з найважливіших інструментів колоніального ярма, стала вбивцею української не тільки мови, але й культури, духовності, менталітету. Насильницька русифікація українців є злочином не тільки перед українською нацією, але проти людяності і всього людства, бо це є спроба вбити одну з найдавніших і найдосконаліших мов світу.

Політика лінгвоциду московського зразка полягає в обрусаченні (русифікації, мовно-духовній асиміляції тощо) українців, прищепленні їм російської культури, нав'язуванні імперської історії, прилученні до Московської православної церкви. Велася ця політика і царським режимом Романових, і більшовиками, продовжується вона також тепер путінським режимом і на теренах Росії, і в Україні. Царський режим взагалі відкидав сам факт існування окремої української нації, її мови і церкви. Правителі дому Романових видали понад 450 указів, циркулярів, постанов про заборону української мови і літератури, театральних вистав українською мовою, видання газет, українокомовних журналів та книг. У царській Росії не було жодних шкіл з українською мовою навчання, крім приватних недільних, вищих навчальних закладів, наукових установ тощо. "Нє било, нєт і бить нє может!" – ось імперський смертельний вирок мові, і народу, а значить і незалежній Українській державі.

Обрусачення українців не принесло імперії ні користі, ні слави. Політика денаціоналізації та геноциду інородців в усіх можливих формах неодноразово приводила до революцій, безладу, падіння імперії зла, до пролиття моря крові. Українці організовували супротив насильницькій асиміляції у різних можливих формах і проявах. Особливо це проявилось у час царювання імператора "освободітєля" Олександра Другого, в часи царювання якого появились горезвісні Валуєвський та Емський укази про заборону української мови. В таємних революційних товариствах, які в цей час сколихнули імперію, було багато українців. Вони протестували і проти соціально-економічної політики царату, і проти національних утисків, зокрема, ганебної русифікації українців. Видатні представники цього підпілля, українці М.Кибальчич, С.Перовська, праправнучка К.Розумовського, А.Желябов, Н.Гриневецький та інші виконали смертний вирок катові української нації, "царю-освободітєлю".

Більшовицька колоніальна імперія спочатку дала деякий шанс для українців, дозволивши "розстріляне відродження". Побачивши небезпеку імперії, якою ставала непокірна українська нація, вождь усіх народів нічого мудрішого не винайшов, як ліквідовувати фізично носіїв української мови і культури. Стараннями його і його поплічників, в тому числі й безрідних малоросів, фізично було знищено від 35 до 45 мільйонів українців у трьох голодоморах, катівнях ГУЛАГу, в казематах КДБ, у війнах, які вели більшовики фактично проти всього світу протягом усієї їх кровавої історії і в яких гарматним м'ясом були власне українці.

Послідовники ката, М.Хрущов і Л.Брежнев, затиснули гайки асиміляції українців, розселяли їх на території всієї імперії, сприяючи переселенню в Україну росіян та представників сотень інших народів, що населяли імперію. Насильно змушували українців учитися в російських школах, а професуру ВНЗ – читати лекції російською мовою, нею ж писати підручники. Преса, радіо, телебачення, книговидавництво були поставлені на службу русифікації. Українцям нав'язувалась думка, що їхня мова лише придатна для спілкування на ринках, у колгоспах і на тваринницьких фермах, на кухні, що їхнім власним повинен стати "могучій рускій язик". Цей жахливий тиск, наруга, брехня і підлість дали страхітливий результат. Багато українців, особливо в районах, які зазнали страхітливих голодоморів і кадебістського терору, вимушено перейшли на "общепонятний", стали лінгвоінвалідами. Їм прищепили московську совковість, ординську ментальність, зробили прихожанами Московської церкви, виховували на зразках московської культури і літератури, фальшивої імперської історії. Результатом багатовікової русифікації став денаціоналізований совок – трагічний продукт царизму та більшовизму.

Українські лінгвоінваліди на службі імперії зла часто ставали ще жорстокішими до своєї нації, ніж північно-східні зайди. Наочним прикладом може бути політична та військова діяльність діячів імперії українського походження, таких як М.Родзянко, П.Столипін (Столипа), А.Денікін (Дейнека), К.Ворошилов (Ворошило), С.Будьонний (Буденний), організатори та співорганізатори голодоморів і терору проти українських патріотів у часи більшовицької імперії тощо.

Те, що мільйони українців ставали протягом віків лінгвоінвалідами, – не вина їхня, а біда. Багатьом із них це врятувало життя, дало можливість просто вижити, отримати освіту і посаду, стати членом якоїсь провідної верстви суспільства. Їх не потрібно звинувачувати у чомусь, картати, ображати, а ставитись до них, як дійсно до хворих людей не зі своєї волі. Їхнє несвідоме антиукраїнство з часом пройде само по собі. У незалежній Україні патріотично налаштовані російськомовні українці повертаються до рідних коренів, вивчають українську мову, підтримують національно-патріотичні сили. Але багатьом з них просто не під силу це зробити. На перешкоді стає російськомовне оточення на роботі, в будинку, навіть у родині. Іншим просто не хочеться, ліньки, але вони посилають дітей в українські школи, виховують їх у патріотичному дусі, в любові до України. Для них є приклади з інших держав і народів. Так, англійці зробили ірландців, шотландців та валійців англомовними. Та ми знаємо з історії, як англомовні ірландці ненавидять своїх колонізаторів, як вони жертовно боролися і борються за свою державність, за відродження рідної мови.

Перед українською нацією постає гамлетівське питання, як переконати лінгвоінваліда, що без його української мови, української культури, української ідентичності не може бути модерної української нації, – а значить і сучасної демократичної європейської держави? Як йому довести, що його рідна українська мова є однією з найдавніших і найдосконаліших мов світу, що на Міжнародному лінгвістичному конгресі в Парижі (у 1934 році, відразу ж після Великого Голодомору), українська мова на спеціальному конкурсі ввійшла в трійку найкращих мов світу, поряд з французькою та фарсі? Чому значна частина українських лінгвоінвалідів служить нашому стратегічному ворогові, московській імперії зла, чому разом із її п'ятою колоною, яка узурпувала всі гілки влади в державі, вони сприяють поглибленню системної кризи в країні, перетворенню її в новітню московську колонію? Чому вони не служить, як це велів Господь Бог, своєму народові, своїй державі, своїй родині, своїй землі, своїй національній церкві?

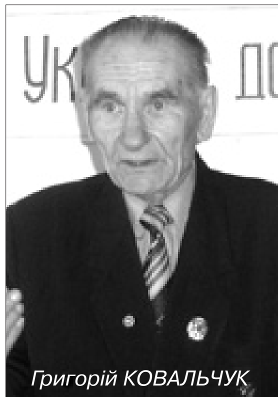
СПОГАДИ ОЧЕВИДЦЯ

У книзі Володимира Дмитрука "Вони боролись за Україну" подаються короткі відомості про ліквідацію обергрупенфюрера СА Віктора Люце. Помилково вказується місце події, начебто це сталося недалеко від села Кортеліси, приблизно за 80 кілометрів. Мені, як учаснику і очевидцю цих подій, хочеться дещо про них доповнити. Акція відбулася 15 травня 1943 року на трасі Секунь-Буцинь з такою метою, щоб німці не спалили цих сіл.

Бойовий успіх забезпечив загін "Помста Полісся", командиром якого був "Вовчак" (Олексій Шум) родом із села Журавлине Старовижівського району. В березні 1944 року село повністю згоріло під час фронтових боїв.

Гітлерівські засоби масової інформації умисне замовчували фактичні обставини смерті Віктора Люце, який із цілою свитою їхав із Білорусі з інспекцією на Волинь, щоб швидко покінчити з українським рухом опору.

"...А ТИ, СЛАВНА УКРАЇНО, НЕ ЗАБУДЬ ЗА МЕНЕ..."

Григорій КОВАЛЬЧУК

Командир "Вовчак" наказав сотенним "Кубику" та "Крилатому" організувати засідку на шосе Брест-Ковель.

Як була спланована засідка? Вирішено було перекопати шосе завширшки три метри, глибиною до двох метрів, землю повністю винести. Викопану яму можна було побачити лише зблизька. На великій швидкості гальмування не врятовувало.

Господарчий Федот Веремчук із Секуня привіз дві підводи лопат, кирок, ломиків, відра, кошики, мішки, якими ми, молоді хлопчаки, і літні дядьки із села Секуня виносили землю в лісосмуги. Працювали цілу ніч, було місячно і тепло.

Сотні "Кубика" та "Крилатого" зайняли оборону. Чекали непрошених гостей. Було пошкоджено телефонні дроти на телеграфних стовпах.

Передні машини і машина Люце шубовснули у яму.

Крім обергрупенфюрера СА було ще чотири високопосадові гестапівські особи. Вся охорона була знищена повстанцями. Німецька преса повідомила, що Віктор Люце загинув у автокатастрофі.

Командир "Вовчак" часто мав бої з німцями. Особливо проявив себе у великому бою біля села Рядовичі на Ковельщині, в якому брало участь дев'ять сотень повстанців – понад тисячу осіб. Здібності та героїзм були високо оцінені командуванням УПА. У вересні 1943 року Олексій Шум ("Вовчак") був призначений заступником командира військової округи "Турів" "Рудого" (Юрія Стельмащука).

Загинув "Вовчак" у квітні 1944 року на хуторі Луковичі Іваничівського району в бою з колоною німецьких мотоциклістів. Йому не виповнилося навіть 25 років.

Згадуючи про ті події, не можу не сказати декілька слів про ті патріотичні села, які самовіддано, жертовно боролись проти ворогів України. В селі командира Шума – Журавлиному в 1946 році здався енкаведистам повстанець "Зуб": його побратими по зброї добре знали, що він приведе до схрону облавників. Вирішили зробити засідку і вбити "Зуба". Але той, що стріляв у "Зуба", лише вибив йому око. Зрадника вилікували і вимагали від нього нових жертв. Одного разу "Зуб" прийшов до дому в Журавлине. Ліг спати, а малий його брат-п'ятикласник тихо взяв його автомат і застрелив брата-зрадника. Хіба це не подвиг малого патріота?

В селі Буцинь від німців, поляків, більшовиків загинуло 180 жителів. Село дало 64 повстанці. Душею, ідеологом села був член ОУН, директор школи Микола Богуславський. Тут був сотенним Пилип Сорока на псевдо "Соловейко" . В 1945 році сотня мала намір перебазуватися на Тернопільщину, в ній були хлопці-тернопільчани. Але на Зелені свята сотня була оточена в лісі неподалік села Замшани. Там у бою загинув "Соловейко", загинув його батько, його сестру Ганнуся вбито біля села Секунь. Мама Пилипа Агафія Данилівна була засуджена, відсиділа 9 років. Вона розповідала, що пісню "Ой у лісі, на полянці..." в табір привезли тернопільчани, які знали Пилипа, разом з ним воювали.

Не можу не згадати про ще одну велику втрату. 17 січня 1945 року в селі Буцинь, у будинку жителя Лобанюка, у нерівному бою загинув провідник Ковельської округи ОУН "Ярий"(В.Сементух) і повстанці: А.Карпук, С.Кобелецький, В.Корольчук.

Прийде час, і в селі Буцинь буде споруджено пам'ятник Пилипу Сороці, В. Сементуху та нескореній повстанській пісні, а сільська школаноситиме ім'я великого педагога Миколи Богуславського. Майбутні покоління низько схилятимуть голови перед героями.

Григорій КОВАЛЬЧУК,
учасник визвольних змагань

АВТОПРОБІГ НА ЧЕСТЬ 70-ї РІЧНИЦІ АКТА 30 ЧЕРВНЯ

Автопробігом за маршрутом Васильків – Київ відзначили 70-річчя Акта відновлення Української Держави Київські міська та обласна організації Конгресу Українських Націоналістів.

30 червня зранку колона із 15 машин із державними та партійними прапорами вирушила із центру м.Василькова від пам'ятника Тарасові Шевченку, де перед тим відбувся мітинг. Виступаючи перед учасниками автопробігу, голова Секретаріату Головного Проводу КУН Володимир Манько розповів, що саме до Василькова у 1941 році дійшла Київська похідна група ОУН, яка мала завдання проголосити відновлення Української держави у Києві.

"Німецькій окупаційній адміністрації такий рішучий крок українських націоналістів дуже не сподобався, тому учасників похідної групи було заарештовано у Василькові", – сказав Володимир Манько. Він також зазначив, що нинішня влада свідомим ігноруванням цієї важливої в історії українського державотворення події підтверджує свою спадкоємність від радянської окупаційної адміністрації.

Під час автопробігу колона проїхала повз Печерський районний суд Києва, де на той момент розглядали справу політв'язня Ганни Сінькової. Таким чином Конгрес висловився проти політичних переслідувань в Україні.

Завершився автопробіг на Софійському майдані в м. Києві мітингом коло пам'ятника Богдану Хмельницькому.

У своєму виступі заступник Голови КУН, капітан першого рангу Євген Лупаков наголосив, що нинішня акція стала символічним завершенням походу Київської групи ОУН до столиці України.

"Для того щоб продовжити справу наших попередників із ОУН, розбудувати могутню Українську державу, ми, українці, маємо нарешті витиснути із себе раба, стати справжніми господарями на своїй землі", – зазначив Євген Лупаков.

На завершення мітингу голова Київської обласної організації КУН Олександр Сахацький зачитав Звернення Конгресу до українців з нагоди 70-ї річниці проголошення Акта відновлення Української Держави 30 червня 1941 року.

Прес-служба КУН

Вистава "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери" на Чернігівщині

30 червня 2011 року в приміщенні Козелецького Будинку культури , що на Чернігівщині, відбувся показ вистави – "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери". Виставу театру українськкої традиції "Дзеркало" про Провідника ОУН Степана Бандеру мали змогу подивитися мешканці та гості райцентру. Вистава була приурочена 70-ій річниці проголошення Акту відновлення Української Державності, що відбувся у Львові в 1941 році.

На запрошення місцевого осередку КУН, який очолює Галина Сорока, відгукнулись актори українського театру, і завдяки цьому вперше на Козелеччині зі сцени театру постав образ Провідника Нації.

Наприкінці вистави Володимир Петранюк – режисер та виконавець головної ролі – звернувся з вітальним словом до присутніх і закликав усіх бути небайдужими до суспільно-політичного життя, не боятися активно виборювати свої права та свободи.

Прес-служба ЧОО КУН

16–17 липня відбудеться Всеукраїнська проща у Марійському духовному відпустовому центрі Зарваниця. У паломництві візьме участь Глава УГКЦ Блаженніший Святослав Шевчук та єпископи з України і із-за кордону.

Очікується прибуття прочанських груп з різних країн та українців діаспори.

ВСЕУКРАЇНСЬКА ТА МОЛОДІЖНА ПРОЩА ДО ЗАРВАНИЦІ

Попередня програма паломництва

Субота, 16 липня

11.00–18.00 – реєстрація учасників прощі;
12.00 – зустріч в м. Зборові біля козацької могили Патріарха Святослава, єпископів з-за кордону, гостей;
14.00–15.00 – обід;
15.00–16.00 – зустріч з молоддю (каплиця біля парафіяльної церкви);
16.00 – зустріч із ЗМІ;
16.00 – вервиця на площі біля Собору;
16.00–18.00 – концерт духовної пісні "Відлуння" (каплиця біля парафіяльної церкви);
19.00 – Вечірня;
20.00 – Архиєрейська свята Літургія;
22.00 – Похід зі свічками до чудотворного місця;
23.00 – Молебень до Богородиці;
00.00 – Освячення води;
00.30 – Хресна дорога;
00.30 – Початок духовного концерту (Співоче поле);
00.30 – Нічні чування (Собор, підземна церква, парафіяльна церква).

Неділя, 17 липня

07.00 – Утреня (Собор);
08.00 – Похід владик і священиків від Собору до подіуму на чудотворному місці;
08.30 – Архиєрейська Свята Літургія, освячення води та релігійної атрибутики;
11.30 – Свята Літургія (каплиця біля парафіяльної церкви);
12.00 – Свята Літургія (Собор);
14.00 – Свята Літургія (Собор).

ПАМ'ЯТНІ ДАТИ ЛИПНЯ

5 – 1986. Помер Голова УДП і Проводу ОУН Ярослав Стецько
6 – 1904. Народився Степан Ленкавський – провідний діяч ОУН і голова Проводу ОУН після смерті Степана Бандери
7 липня – 1921 народився Петро Яцик, бізнесмен, меценат, засновник Міжнародного конкурсу знавців української мови
8 – 1659. Гетьман Іван Виговський розгромив російські війська під Конотопом
11 – 1944. Створено Українську Головну Визвольну Раду
– 1945. У Лефортовській в'язниці в Москві помер о.Августин Волошин – президент Карпатської України
14 – 1995. Помер у Києві Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Володимир (Романюк)
16 – 1990. Проголошено Декларацію про державний суверенітет України
18 – 1863. Валуєвський указ російського уряду про заборону української мови
21 – 1906. Народилася Олена Теліга – українська письменниця, громадська діячка, член ОУН
– 1941. Помер український поет і письменник Богдан Лепкий
– 1942. Загинув у німецькому концтаборі Аушвіц Василь Бандера – брат Степана Бандери
22 – 1944. Помер у Празі видатний поет Олександр Олесь
24 – 1964. Помер Максим Рильський – український поет, перекладач, академік
– 1990. Над будинком Київради піднято синьо-жовтий прапор
25 – 1942. Загинув у концтаборі Аушвіц брат С.Бандери, доктор Олександр Бандера
27 – 1865. Народився митрополит УГКЦ Андрей Шептицький
30 – 1899. Народився Володимир Горбовий – провідний діяч ОУН
– 1947. Помер український маляр Федір Кричевський

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 12 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9